

[Leif Hermann]

Vi ved godt, at den største luftbårne vandforurening kommer udefra, men en forudsætning for at kunne presse udlandet er selvfølgelig det gode eksempel, Danmark kan give – en betragtning, som den tidligere miljøminister i øvrigt var enig i. Hvis Danmark skal presse på for at lette Nordsøen for blot nogle få af de 575.000 t, der årligt havner i Nordsøen, er det bydende nødvendigt, at vi viser det gode eksempel.

Vi har ført en flot linje i EF i spørgsmålet om katalytisk efterbrænding på bilerne og dermed reduktion af NO_x-udslippet fra benzinerne.

Derimod har det knebet gevaldigt, når det drejede sig om kraftværkerne. Vi fik jo ikke i november 1987 under forespørgslen den 5. november vedtaget en dagsorden, der optimalt tog fat på dette problem, selv om vi i dag udmærket ved, at såvel dansk teknologi som målrettede og systematiske elbesparelser sagtens kan nå et væsentlig bedre reduktionsniveau omkring årtusindskiftet end det, der nu er lagt op til.

I EF-forbindelse har Danmark – samtidig med at vi optrådte som de skrappe, når danske teknologiske interesser ikke var berørt – placeret sig på linje med Storbritannien, Portugal og Spanien, når det drejede sig om direktivforslaget vedrørende begrænsning af forureningen fra de store fyringsanlæg.

I dag foregår der ganske vist forhandlinger om dette direktivforslag, og det er da også ganske væsentligt, at det vedtages i den tyske formandskabsperiode. Men jeg tror ikke, jeg går for vidt, når jeg siger, at det ville klæde den nye miljøminister at komme tilbage med et ordentligt resultat, der også forpligter Danmark mere, end vi hidtil har været interesserede i.

Det betyder også, at Danmark i ECE-forhandlingerne om begrænsning af kvælstof- og svovlforureningen kan tilslutte sig den såkaldte 30-pct.-klub i kravet om 30 pct. reduktion af kvælstofoxider inden 1995.

Endelig er det vel snart på tide, at regeringen snart spiller ud med et konkret forslag om katalysatorer på biler inden den 1. oktober 1989, så både forbrugere og branche ved, hvad de har at rette sig efter.

Ud over de mere traditionelle miljøindsatser i form af rensning må der efterhånden komme gang i de forebyggende og tværgående indsatser. I regeringens lufthandlingsplan af 7. april 1988 er det det forebyggende, der bliver priori-

teret som nummer ét, men de konkrete handlinger, der forventes, lægger unægtelig ikke meget op til det forebyggende.

Jeg skal til sidst sige lidt om det internationale. Ministeren har lagt vægt på – overordentlig stor vægt på – at internationalisere miljøproblemerne, og det er vi enige i. Ministeren har da også indtil nu i nordisk regi været hurtig, og vi ser frem til Nordisk Råds ekstraordinære session i november 1988 med betydelige forventninger, navnlig hvad angår den forebyggende indsats, fordi Nordisk Råds Præsidium klart har understreget betydningen af en sådan.

Derimod forekommer de øvrige internationale aktiviteter, som jeg sagde det, ikke påfaldende klare. Vi ønsker helt andre konkrete planer og i internationale organer – havkonventionerne, Genèvekonventionen og EF – at finde frem til en langt mere effektiv nordisk strategi for en fælles optræden og for fælles forberedelse af sagerne, så der også bliver chance for, at vi faktisk vinder dem.

Endelig er det i øvrigt glædeligt, at Præsidiets nu anbefaler konkrete handlinger: samarbejde inden for miljøteknologi, oprettelse af et europæisk miljøfond osv. Et sådant forslag ligner det miljø-Eureka-forslag, som venstrefløjen med støtte af Socialdemokratiet, Kristeligt Folkeparti og De Radikale fremsatte i Nordisk Råd.

På denne baggrund skal jeg på Socialistisk Folkepartis vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget pålægger regeringen:

- at fastholde vandmiljøplanens reduktionsmålsætninger og tidsfrister
- senest den 1. februar 1989 at fremlægge et program for forebyggelse af forureningen med næringssalte og organiske stoffer gennem produktionsomlægninger, energibesparelser og trafikpolitiske initiativer
- ved begyndelsen af folketingsåret 1988-89 at fremlægge en redegørelse og en plan for, hvilke konkrete initiativer regeringen har taget og agter at tage i internationale organer (Nordisk Råd, EF, ECE, Miljøkonventionerne) for at nedbringe næringssaltforureningen ved bindende krav i overensstemmelse med vedtagne danske mål.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 4).